

ПАЗИ СА ОТЪ ГРОБА !

(Разказъ отъ единъ стационаренъ началникъ на една желѣзница).

Отъ страшната бура, която трая цѣли 12 часа, тренътъ Н-ро 39 бѣше закѣснялъ, почти, единъ часъ. Азъ стояхъ, та го чакахъ. Дъждътъ са лѣеше като изъ ведро, черни облаца покриваха сичкото небе, а грѣмотевици, една слѣдъ друга, слѣдуваха непрестанно, и безпокойствието ми отъ минута на минута са усиляваше. По линията, откѣдѣто идѣше тренътъ, имаше два мостове малко поразвалени; освѣнъ това съ този тренъ азъ чакахъ една сума отъ 14 х. долари, *) пари, които трѣбаше тая вечеръ да приема, за да ги предамъ утрѣнѣта на ближниятъ землевладелецъ (*помецикъ — чифликъ-савія*) на име Г. Елдриджа. Сѣкакъ си премисляхъ и се зло ми са привиждаше на ума; малко ли такива примеждия сѣ ставали въ такова зло време? Най-сетнѣ, часа кѣдѣ 7 вечерѣта, показаха са червенитѣ стѣклени фенери на приближаващиятъ тренъ. Слава Богу, рекохъ си азъ, и като че ми доде сърце на мѣсто, поотпуснахъ са. Нѣ ето, едвамъ да са поуталожа, други страхъ доде да ма смути! Азъ живѣяхъ у станцията самъ-саминичакъ и какъ ще премина тѣзи цѣла нощъ съ една толкосъ голѣма сума пари, мислѣхъ си.

Изъ закѣсенелиятъ тренъ излѣзоха само двама пхтници, отъ които единътъ живъ, а вториятъ мъртвецъ, когото изнесоха закованъ въ единъ кяуръ (гробъ отъ дѣски) изъ товарниятъ вагонъ.

— Кой е този мъртвецъ, попитахъ самиятъ пхтникъ, който бѣше единъ доста приличенъ младъ мъжъ.

— Това е тѣлото на мойятъ роднина, отговори той съ наведени очи.

— Ами дѣ го заносяте ?

— Вие, трѣба да познавате г. Елдриджа, който има

*) Единъ доларъ е почти равенъ съ 5 франка.